

Si tornés a néixer, tornaria a ser pescador

Miquel Martí Llambrich

MEMBRE DE LA JUNTA DE GALP COSTA BRAVA
 I DIRECTOR DEL MUSEU DE LA PESCA A PALAMÓS

Fent sempre el mateix, cap dia és igual. Si tornés a néixer, tornaria a ser pescador». Aquestes són les paraules que més he sentit a la majoria de persones grans que hem entrevistat en els darrers anys en el marc de la meva tasca com a responsable del Museu de la Pesca. I això em porta a fer unes quantes reflexions.

Actualment, un dels principals reptes del sector pesquer a Catalunya, i a la Costa Brava en particular, és del relleu generacional. Un conjunt de factors han fet que el nombre de barques i de persones dedicades a la professió hagi disminuït i segueixi

amb una tendència a la baixa. Si el 2010 hi havia 384 embarcacions a la Costa Brava, ara n'hi ha 200. Si al port de Palamós hi havia 250 professionals dedicant-se a la pesca, ara no arriben a 160.

L'activitat pesquera al mar sempre ha estat considerada dura, incerta i, en certes circumstàncies, perillosa. Les condicions climatològiques adverses, la vulnerabilitat de les embarcacions i la variabilitat de les captures han fet que la professió hagi estat històricament reservada a aquelles persones avesades a aquest entorn, fruit de la tradició familiar. Amb els nous temps, la vida al mar ha estat vista com un «sacrifici»

que molts no han estat disposats a assumir.

El repte és majúscul i, des del sector pesquer i les confraries, així com de tota l'economia blava en general, s'està treballant per invertir aquesta tendència. En primer lloc, cal molta pedagogia per explicar la nova pesca del segle XXI: avui, la pesca és més tecnològica, més intensiva, més eficient i s'exerceix en unes condicions laborals més confortables i segures. En segon lloc, si el repartiment de guanys «a la part» ha estat des de sempre un mecanisme de distribució dels beneficis a la mateixa barca que ha tingut molt de consens, ara cal explicar-lo molt bé; alhora es podrien preveure mecanismes de compensació que permetessin proposar unes condicions més estables a les persones que s'incorporen al sector.

Un altre inconvenient habitual a l'hora de fer atractiva la professió és, justament, la dificultat de provar-la abans de fer-ne els estudis. En l'ofici de fuster o de manobre, sempre hi ha una part pràctica que fins avui no estava prevista en el sector de la pesca i, en un medi que per a molts pot ser desconegut i puntualment hostil, això és més important que mai. Quanta gent es mareja en una barca i no ho sap fins que ho ha provat? Per primera vegada, una prova pilot del Consell Comarcal del Baix Empordà amb la Confraria de Palamós i l'Escola de Capacitació Nauticopesquera de Catalunya està oferint la possibilitat als aprenents i aprenents de fer pràctiques en barques sense que l'armador n'assumeixi el cost. Estem convençudes que serà

un pas important i que acabarà sent una pràctica habitual.

I és aquí on cal esmentar una assignatura pendent a l'hora d'obrir la professió a nous públics: com és que la presència de les dones és tan minoritària en tots els àmbits relacionats amb la pesca? L'entorn ha estat tradicionalment masculí perquè s'ha associat justament a la duresa i a l'esforç físic, però ha arribat l'hora de trencar estereotips. Les dones juguen un paper rellevant en la comercialització, recerca o gestió pesquera, però poc encara en l'extracció. En un moment de dificultats per trobar relleu, les dones han d'integrar, a parts iguals, l'oportunitat professional que la pesca ofereix. Formar part de l'activitat pesquera significa, a més, l'ocasió de treballar en un sector lligat a la cultura, la gastronomia, el turisme, i que incorpora un ampli ventall d'agents i processos (investigació, transformació, consum, etc), que en fan una alternativa laboral estimulante per a qui s'hi vulgui endinsar.

Com a GALP Costa Brava i com a entitat membre de l'Ateneu Cooperatiu Terres Gironines formem part de l'economia social i solidària. I és en aquest marc que la pesca necessita obrir-se a persones que fins ara n'han estat excloses, segurament per desconeixement o per falta de facilitats. Ens cal una pesca més social i més inclusiva perquè pugui mirar el futur amb optimisme i fer front als enormes reptes que ens depara el mar: preservar aquest tresor que tenim i garantir que segueixi essent un bé comú que sabem explotar de manera harmònica i conscient.

Mai una victòria va tenir gust a derrota com a les eleccions del 23 J. La il·lusió del PP per assolir la majoria absoluta amb l'ajuda de Vox es va quedar en això, en una il·lusió. Feijóo va aparèixer descaixat al balcó per celebrar davant dels seus el seu triomf més amarg. Aliè a la música i a la cridòria dels simpatitzants, al seu cap segurament ressonava la tornada de la cançó de **Coque Malla** «no puedo vivir sin ti, no hay manera», perquè allò seu fins ara era viure amb còmodes majories absolutes en un feu en què el PP és la Veu de Galícia. I això que va comptar amb tota l'artilleria de la dreta mediàtica per ajudar-lo en el seu camí a la Moncloa, que ja venia greixada des que **Pedro Sánchez** va guanyar la moció de censura contra **Mariano Rajoy**.

Algun dia caldrà analitzar el comportament dels mitjans de comunicació en els darrers cinc anys, perquè l'hostilitat contra el Govern mostrada per molts no es va limitar a la crítica i a la denúncia basada en fets, sinó que es va construir al voltant d'una idea insistentment repetida: la il·legitimitat del Govern, obviant el seu origen democràtic. Per això es va crear la imatge del govern Frankenstein amb l'ajuda de sis

No hi ha manera

Francisco J. Bastida

PROFESSOR EMÈRIT DE LA
 UNIVERSITAT D'OVIEDO

«socialistes bons», aquells que confonen la discrepància amb la deslleialtat; els mateixos que ara desitjaria Feijóo per sumarlos als de Vox i assolir la investidura presidencial.

D'un monstre no en pot sortir res de bo; a la seva actuació se la va anomenar *sanchisme*, per personificar en el President del govern tots els mals de la pàtria i es va qualificar com a règim per situar-lo fora de la Constitució. Un cop desplaçat extramurs de la legalitat constitucional, se li va aplicar per l'oposició política i mediàtica l'equivalent al dret penal de l'enemic, és a dir, tot s'hi val per a la seva eliminació;

la finalitat justifica els mitjans i als mitjans, que es van sentir lliures, oblidant-se del rigor informatiu. En el seu lloc, es van afanyar a crear i difondre mentides, mitges veritats o falsedats a seques, a fer passar per fets contrastats opinions infundades i, en fi, a sentenciar la inhabilitació absoluta de Pedro Sánchez sense aturar-se en diagnòstics mentals: paranoic, psicòpata, ionqui del poder. S'hi van apuntar ràpid els dirigents del PP i Vox, rivalitzant en qui disparava al ninot amb més vituperis per no desagradar els que des de les ones fabricaven opinió a base d'insults i d'insinuar conspiracions diverses.

No hi ha manera d'obtenir majoria absoluta, perquè no hi ha maneres, maneres democràtiques, per derrotar el contrari, i gran part del potencial electorat socialista, sempre dividit i crític amb els seus, va decidir abandonar la seva passivitat i sortir a avortar l'amenaça d'un futur govern del PP i Vox, que es va anar convertint en realitat després de les eleccions autonòmiques. Segurament més que un vot útil al PSOE va ser un vot hostil al PP, però no cal desmerèixer la campanya de mobilització de les bases socialistes protagonitzada per **José Luis Rodríguez Zapatero**, insuflant autoestima per allò que ha aconseguit el

Govern malgrat la pandèmia i la guerra d'Ucraïna. La seva figura s'engrandeix amb el pas del temps i mai li estarà Pedro Sánchez prou agraït.

A Feijóo li va la moderació, perquè és de l'escola del bipartidisme, i se'l veu incòmode en el paper que li han assignat a Madrid. Per això ha passat de voler derogar el *sanchisme* a acceptar gran part de les seves reformes, de considerar el PSOE partit anticonstitucional a qualificar-lo com a partit d'Estat, i ara li cantusseja que no puc viure sense tu, no hi ha manera. Aquestes debilitats no les perdonen els que el van enlairar per complir la profecia del retorn de la dreta i ja tramen la seva caiguda en desgràcia. **Isabel Díaz Ayuso** no va trigar a exhibir-se per contradir el seu teòric líder, perquè ella és la desitjada per arribar a la Moncloa després de la repetició de les eleccions que s'acosta; ella encarna la barreja perfecta de Vox amb carnet del PP, el discurs d'**Abascal** però amb somriure de TikTok. Els mateixos que van abraçar i després van acomiadar **Casado** ja preparen la maleta de Feijóo. Saben que Ayuso no entonarà «No hi ha manera», sinó «A la meua manera», amb lletra de **Miguel Ángel Rodríguez** i **Jiménez Losantos**.